

ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ Ν.Α ΤΗΣ ΛΑΡΙΣΗΣ

ΕΛΕΝΗΣ ΧΑΛΚΙΑ

Δημοδιδασκαλίσης

συμβεβηκότα εκ μικρών αιτίων προξενηθέντα. Ἱστορικὸν δοκίμιον εἰς δύο τμήματα διηρημένον, Γαλλιστὶ πρῶτον συγγραφεὶν ὑπὸ Ριχέρου, ἐκ τῆς γερμανικῆς δὲ μεταφράσεως εἰς τὴν καθομιλουμένην Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐλευθέρως μετενεχθέν...» (Βιέννη 1819). Πρόκειται περὶ τοῦ ἐκλαϊκευτικοῦ βιβλίου «Essai sur les grands evenements par les petits causes» τοῦ Γάλλου ἱστορικοῦ καὶ βιογράφου Adrien Richer (1920-1798), τὸ ὁποῖον μετεφράσθη καὶ ἐξεδόθη γερμανιστὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Grosse Begebenheiten aus kleinen Ursachen.» Ἰδού δὲ μία ἀγγελία περὶ τῆς ἐλληνικῆς μεταφράσεως καὶ τῆς ἀρχομένης ἐκδόσεως, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν ὁ Δαούτης εἰς τὸν «Λόγιον Ἑρμῆν» (1819, σ. 147):

«ΑΓΓΕΛΙΑ. Μὲ τὸ νὰ ἤξεύρω ὅτι πᾶς ἄνθρωπος εἶναι ὑπόχρεος νὰ συνεισφέρει τι καλὸν κ' ἐπωφελὲς εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ μάλιστα εἰς τὸ γένος του, διὰ τοῦ κι ἐγώ, ἀναγινώσκων πρὸ χρόνων ἰκανῶν τὸ ἐκ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης εἰς τὴν Γερμανικὴν μεταφρασθὲν δοκίμιον τοῦ Κυρίου Ῥεχέρ, ὀνομαζόμενον Grosse Begebenheiten aus Kleinen Ursachen, ἴτοι Μεγάλα συμβεβηκότα προερχόμενα ἐκ μικρῶν αιτίων, κ' εὐρίσκων αὐτὸ ὠφέλιμον καὶ διὰ τὸ ἡμέτερον γένος, ἐκοπίασα καὶ τὸ ἐμετάφρασα εἰς τὴν ἡμετέραν καθομιλουμένην διάλεκτον. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο διαιρεῖται εἰς δύο μέρη ἢ τόμους, οἵτινες ἐμπεριέχουσιν ἐνενήκοντα πέντε διαφόρους ἀξίας ἀναγνώσεως ἱστορίας διαφόρων ἐθνῶν καὶ ὑποκειμένων.

Παρακαλῶ λοιπὸν τοὺς φιλομαθεῖς καὶ φιλόστορας, νὰ συνδράμωσιν εἰς τὴν εὐκολίαν τῆς ἐκδόσεως τοῦ συγγράμματος τούτου, τὸ ὁποῖον εἶμαι εὐελπὶς, ὅτι θέλει φανῆ ἀρεστόν. Ἐπροσπάθησα νὰ φυλάξω ὅσον ἐνδέχεται ὕφος καθαρὸν κ' εὐληπτον.

Ἡ τιμὴ τῶν δύο τόμων διορίζεται εἰς ὅλα τὰ Καισαροβασιλικά χρώματα φιορίνια Ἀυγούστας τρία κ' ἔξω ἀπ' αὐτὰ δέκα γρόσια τῆς Τουρκίας, τὰ ὁποῖα θέλουν πληρωθῆ ἅμα μὲ τὴν παραλαβὴν τοῦ βιβλίου. Ἐπειδὴ δὲ τὸ σύγγραμμα εἶναι ἔτοιμον κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας, θεοῦ θέλοντος, ἀρχίζει ὁ τύπος· ὅθεν παρακαλοῦνται οἱ Κύριοι ἐπιστάται τῆς συνδρομῆς νὰ στείλουν ὅσον τάχιστα τὰ τίμια ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν, τὰ ὁποῖα θέλουν τυπωθῆ εἰς τὸ τέλος τοῦ Β' τόμου.

Ἐν Βιέννῃ 1819, Φεβρουαρίου 1

Ζήσης Δαούτης ἐκ Τυρνάβου τῆς Θεσσαλίας».

Τοῦ διτόμου τούτου συγγράμματος, τὸ ὁποῖον ἔχει συνεχῆ σελίδωσιν καὶ ἀποτελεῖται ἐκ 440 σελίδων, προτάσσεται σύντομος πρόλογος, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Δαούτης ἀπευθυνόμενος «πρὸς τοὺς φιλόστορας ἀναγνώστας» ἐξαίρει τὴν χρησιμότητα τῆς ἱστορίας διὰ τῶν ἐξῆς ἀπλῶν σκέψεων: «Τῶν τοιούτων συμβεβηκότων ἢ ἀναγνώσις ὁμολογεῖται, ὅτι συμβάλλει πολὺ πρὸς διόρθωσιν καὶ βελτίωσιν τῶν ἠθῶν· καὶ ἢ τῶν παρελθόντων γνώσις πόσον χρησιμεύει εἰς τὴν τοῦ μελλόντων ἐπιχειρημάτων εὐβουλίαν, καταλαμβάνει ἕκαστος εὐκόλως».

Τὸ βιβλίον τοῦτο πρέπει νὰ εἶχε ἐκδοτικὴν ἐπιτυχίαν, διότι τὰ ἐκ τῶν προτέρων παραγγελθέντα ἀντίτυπα ἀνέρχονται εἰς 1000 περίπου, ἂν κρίνη τις ἐκ τοῦ ἐν τέλει τοῦ ἔργου δημοσιευομένου καταλόγου τῶν συνδρομητῶν μετὰ τῶν ὁποίων περιλαμβάνονται ὁ Καποδίστριας, ὁ Ἰγνάτιος, ὁ Γαζής, ὁ Κωνσταντῆς, ὁ Φιλιππίδης καὶ ἄλλοι λόγιοι ὁμογενεῖς. Εἰς τὸν κατάλογον τοῦτο περιλαμβάνονται καὶ δύο ἀδελφαὶ τοῦ Δαούτη, ὀνομαζόμεναι Βασιλικὴ καὶ Πουλχερία, καθὼς καὶ ὁ ἐξαδελφός του Κ. Πολιάδης, τὰ μόνον γνωστὰ ὀνόματα ἐκ τοῦ κύκλου τῶν συγγενῶν τοῦ λογίου ἐκείνου ἐμπόρου ἐκ Θεσσαλίας.

Νύχτες στὴν ἀπλόχωρη καὶ χαμηλὴ γῆ. Σκοτάδι βαθύ. Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα ξαπλώθηκε. Νομίζεις ὅμως πὼς δὲν εἶναι μεσάνυχτα.

Τόση εἶναι ἡ ἥσυχία καὶ ἡ σκοτεινιά στὸν ἀπέραντο κάμπο. Ὅλα ἔχουν βουβαθῆ.

Βιαστικὰ τὰ κοπάδια στὰ μαντριά τους ἔφθασαν. Κι' ὄλος ὁ κόσμος εἶναι στὰ σπίτια κλεισμένος: ζῶα καὶ ἄνθρωποι.

Μιά θολούρα γύρω σου καὶ καθὼς προχωρεῖς αἰσθάνεσαι νὰ ὑγραίνονται τὰ ροῦχα ποὺ φορεῖς, νὰ βουλιάζουν τὰ πόδια σου στὶς λάσπες καὶ τὸ κεφάλι σου νὰ εἶναι βαρὺ. Νύχτα χειμωνιάτικη.

Καθένας μας τότε νοιώθει μεγαλύτερη ἀνάγκη νὰ τὸν σπρώχνῃ σὲ μιὰ ζεστὴ γωνιά.

«Χαρὰ σ' ἐκείνους, ποὺ εἶναι στὰ σπίτια τους τέτοιες ὥρες. Καὶ γιὰ μένα ἔχει ὁ Θεός. Ἄς εἶναι καλὰ τὰ παιδιά μου». Αὐτὰ συλλογιέται ἕνας ἐργάτης, καθὼς προχωρεῖ γιὰ τὸ χωριό. Ἐρχεται ἀπὸ τὴν ἴδια πόλη. Λίγα μέτρα ξεμάκρυνε τώρα ἀπὸ τὴ γραμμὴ τοῦ τραίνου καὶ προχωρεῖ στὸ σκοτάδι καὶ τὴ μοναξιά. Πεζὸς συνέχεια ταξιδεύει. Θὰ παραγγεῖλῃ στὸ φύλακα τῆς λίμνης, ποὺ εἶναι στὸ χωριό νὰ βγάλουν πιὸ ἔξω τὰ συρματοπλέγματα, γιὰ νὰ μὴ χάνωνται τὰ ψάρια, μιὰ κι' εἶναι πολλὰ τὰ νερά.

Μὰ δὲν ξέρεي τὸ δρόμο. Πρῶτη φορὰ ἔρχεται.

Καὶ μάλιστα πεζός, γιὰτι ἀργησε λίγο κι' ἔχασε τὸ τελευταῖο τραῖνο. Θὰ περάσῃς, τοῦ εἶπαν τὸν Α', τὸν Β' σταθμό. Ἐνα, δύο καζέλα. Κι' ὅταν θὰ πλησιάσῃς στὸ τρίτο καζέλο καὶ θ' ἀντικρύσῃς τὴ μαζούλα, ποὺ εἶναι ἀπέναντι ἀριστερὰ ἀπὸ τὴ γραμμὴ, ὀὰ σταθῆς. Θ' ἀφίσης πίσω τὴ γραμμὴ, δεξιὰ τὴ μαζούλα καὶ νὰ μπροστὰ σου τὸ χωριό, καμμιὰ 800ριά μέτρα ἀπόσταση. Κι' αὐτός, πρὶν τὰ σκεπάσῃ ὅλα ἢ ὀμίχλη, κανόνισε. Τώρα ἀκολουθεῖ μιὰ διεύθυνση. Καὶ κεῖ καθὼς προχωρεῖ, στὸν ἄγνωστο τόπο, ἀπὸ μονοπάτι σὲ χαντάκι, ἀπὸ χαντάκι σὲ ὕψωμα καὶ χωράφι, ἀκοεῖ νὰ κτυποῦν κάτι πολὺ δυνατὰ. Βλέπει ὕστερα κάτι σκιές ν' ἀνεβοκατεβάζουν φῶτα ἀδύνατα, νὰ σκύβουν καὶ νὰ σηκώνονται ὀρθιες καὶ δὸς του νὰ κινῶνται συνέχεια. Καὶ τρομάζει στ' ἀληθινά. «Μὴν εἶναι οἱ ψυχὲς τῶν πεθαμένων; Μὴν εἶναι στοιχεῖα;» Δὲν ξέρει τί νὰ κἀνῃ. Σταυροκοπεῖται μ' εὐλάβεια καὶ προχωρεῖ. Ξεχωρίζει ἀργότερα ἀληθινὰ νέα παιδιά. Εἶναι ἀπ' τὸ χωριό. Βγῆκαν, τοῦ λένε κατόπι, γιὰ τὸ κυνήγι τοῦ σπουργίτη. Τώρα, ποὺ πλησιάζουν Χριστούγεννα, καθένας ἀπ' αὐτοὺς ἀγωνίζεται νὰ σκοτώσῃ τὰ περισσότερα. Πὼς θὰ φτιάσουν τίς κουλοῦρες γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ γιορτὴ; Χωρὶς αὐτὰ; Ὁ ξένος μας προχωρεῖ πάλι ἀνήσυχος. Δὲν φανερώνει ὅμως τί τοῦ συμβαίνει. Ἐκεῖνα νομίζουν πὼς ξέρει τὸ δρόμο καὶ τὸ χωριό. Βλέπει τὰ φῶτα τῶν σπιτιῶν λιγοστά. Ὅσο πᾶνε καὶ λιγώτερα. Σὲ μιὰ στροφή του γλίστρησε. Ἐπεσε. Δὲν μπόρεσε νὰ προχωρήσῃ. Ἦταν κατάκοπος, χωμένος στὰ νερά. Κάθισε ἐκεῖ ἀρκετὴ ὥρα. Σχεδὸν ξεχάστηκε. Κάποτε πῆρε δύναμη καὶ νὰ, πετάχτηκε ἐπάνω. Μὰ τώρα μόλις καὶ σηκώνει τὰ πόδια του. Ἄργει πολὺ. Ὅκαδες λάσπη ἀπὸ κοκκινόχωμα, σὰν στόκος, βρίσκεται πάνω του. Πὼς νὰ ἐλαφρώσῃ;

Τέλος ἔφθασε. Πλησιάζει στὸ ἀ' κτίριο. Τὸ βλέπει παράμερα, δίπλα στὴν ἐκκλησιά, νομίζει πὼς μένουν ἄνθρωποι καὶ φωνάζει ἀδιάκοπα. Πατρίδα. Ἐ Πατρίδα. . . Πατριώτη, Ἐ Πατριώτη. . . Ἀπὸ τὸ διπλανὸ σπίτι ἄκουσαν οἱ φύλακες του ποὺ ἀγρυπνοῦν καὶ γιὰ τὸ κοπάδι. Τότε. . . καὶ οἱ βοσκοί.

Τὸν ὠδήγησαν σὲ κείνον ποὺ ἤθελε.

Τοὺς ξύπνησαν κι' αὐτοὺς γιὰ νὰ ξέρουν τί νὰ κάνουν. Τακτοποίησαν τὸν κατάκοπο καὶ βρεγμένο ξένο.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωὶ, πρωὶ καὶ τὸ βάλτο.

Γυρίζοντας βρῆκαν μιὰ νόστιμη φάβα κι' ἔφαγαν μὲ ὄρεξη. Τὰ λαθούρια τοὺς ἐκείνη τῆ χρονιά ἦταν διαλεγμένα. Θὰ ἔφευγε ἀμέσως. Μὰ τοῦ εἶπαν: κάθισε νὰ ξεκουραστῆς. Ἐχομε σεβάσματα τὸ βράδυ. Δηλ. ἀρραβῶνες. Ἄρραβωνίασα ἕναν ἀνεψιό μου καὶ τὸ βράδυ (σήμερα, πού εἶναι Σάββατο) θὰ πάρω τοὺς συγγενεῖς καὶ θὰ πᾶμε. Ἄλλοτε ὁ γαμπρὸς δὲν πήγαινε. Ἐμεῖς κι' ἐμεῖς θὰ εἴμαστε. Κάθισε νὰ ἰδῆς, πὼς γλεντᾶμε στὸν κάμπο.

Κάθισε κι' ἐκεῖνος. Τὸ ἀπόγευμα τριγύρισαν ἔξω ἀπ' τὸ χωριό. Ἄ, τὰ κριθάρια μου, τὰ πρώιμα, πού θὰ ταῖσω τὰ πρόβατα. Νά καὶ τὰ στάρια. Δόξα τῷ Θεῷ. Ἐχω καὶ μεντάνα καὶ κοντούζι! ὄχι μονάχα ντεβέ. Κεῖ πέρα τὸ χωράφι, πού εἶναι καστανὸ ἀριστερὰ ἀπὸ τὴ μαζούλα τόχω γιὰ ρεβύθια, ἄλλο ἕνα γιὰ βαμπάκι. Τώρα στοῦ Θεοῦ τὸ χέρι εἶναι, δὲ σοῦ λέω. Ἐλπίζω, ἂν δὲ μοῦ δώση ἀπὸ τὸ ἕνα, θὰ μοῦ δώση ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Δόξα νάχη ὁ Μεγαλοδύναμος. Καὶ τ' ἀμπέλι μου νάτο, τὸ πρῶτο δεξιὰ μπροστὰ στὴ γραμμὴ. Ἄ, τὸ βράδυ θὰ ἰδῆς τί κρασιὰ ἔχομε!

Πῆγαν καὶ στὰ καφενεῖα. Ἐτσι πέρασαν τὴν ἡμέρα τους. Κατὰ τὸ βράδυ, ὅταν πιά τὰ ζωντανὰ εἶχαν τακτοποιηθῆ, τότε ξεκίνησαν γιὰ τῆς νύφης τὸ σπίτι.

Ἐνα παιδάκι, πού τοῦ ζοῦν οἱ γονεῖς του, κρατεῖ σ' ἕνα πανέρι τὰ δῶρα. Εἶναι καλλίτερα ἀπὸ κάθε μιὰς ἄλλης, πού ἀρραβωνιάστηκε γρηγορότερα. Ἐτσι τὸ θέλουν. Ἐτσι τὸ πιστεύουν καὶ λένε. Στὸ ξεκίνημα ὁ πρῶτος νέος ρίχνει τρεῖς τουφεκιές στὸν ἀέρα.

Στὴ νύφη, οἱ συγγενεῖς τοὺς καὶ οἱ ἄλλοι καλεσμένοι τοὺς ὑποδέχονται πάλι μὲ τουφεκιές.

Πρῶτα χαιρετοῦνται. Ἐνας, ὁ σεβαστότερος, θεῖος τοῦ γαμπροῦ σήμερα, ἀλλάζει τὰ δακτυλίδια. Ἀμέσως εὐχονται μὲ χαιρετισμούς. Ἀρχίζουν οἱ δίσκοι μὲ γλυκά, ποτά. Ἀκούονται πάλι εὐχές. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ὥρες φεύγουν οἱ μακρνοὶ συγγενεῖς καὶ οἱ ἄλλοι καλεσμένοι μένουν οἱ στενοί, γιὰ τὸ τραπέζι. Τρῶνε καὶ παίρνουν κέφι. Δὲν σταματοῦν τώρα τὰ τραγούδια καὶ τοὺς χορούς. Χορεύουν καὶ μὲ τὸ γραμμόφωνο, πού τὸ ἔχουν ἀπὸ χρόνια δικό τους. Μεζέδες μὲ κρασιὸ συνέχεια. . .

Κατὰ τὰ ξημερώματα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δῶρα τοῦ γαμπροῦ καὶ τῶν σπιτικῶν του ἡ νύφη ἐτοιμάζει καὶ μετρᾷ. Προσόψια (πετσέτες προσώπου) καὶ μαντήλια. Γιὰ τοὺς μεγάλους καὶ γιὰ τὰ μικρά. Ἐπειτα, στὸ ξεκίνημα σχεδόν, ὅταν πλεον ἀδιάκοπα χορεύουν, καρφίτσωνει στὸν δεξιό τους ὦμο μιὰ πετσέτα διπλωμένη στὸ μάκρος πρὸς τὰ ἔμπρὸς νὰ πέφτη καὶ πίσω. Στὰ μικρὰ βάζει μαντήλια. Ὅλο τὸ γλέντι αὐτὸ, λέγεται καὶ «μαντηλώματα». Ἐτσι κι' ὁ ξένος μας πῆρε μιὰ πετσέτα, πού θὰ τὴν πάη στὰ παιδιά του. Τὸ γλέντι πιά βρίσκεται στὸ τέλος του.

Χαιρετοῦνται, ἀνταλλάσσουν εὐχές κι' εὐχαριστίες.

Γυρίζουν στὸ σπίτι τοῦ θεοῦ τοῦ γαμπροῦ.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἔπειτα ἀπὸ καλὸ ξεκούρασμα ἐτοιμάζονται νὰ ξεπροβοδίσουν τὸν ξένο.

Ἐκεῖνος, φεύγοντας τοὺς εὐχαριστεῖ καὶ τοὺς λέει: «Μακάρι νὰ μποροῦσα κι' ἐγώ, σὰν ἐσᾶς νὰ χαίρωμαι μὲ τοὺς δικούς μου μιὰ τέτοια μέρα. Ξένος ἐγὼ στὴν πόλη, μέσα στοὺς ξένους, δὲν ἔχω καμμιά χαρὰ στὴ ζωὴ μου. Ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι εἶναι σὰν μηχανές. Διαρκῶς κοιτάζουν τὰ ρολόγια τους. Τέτοια γλέντια τὰ ἄφησαν. Ἄρραβωνιάζονται, παντρεύονται, γιορτάζουν καὶ τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα εἶναι νὰ ἰδῆς τὰ ὀνόματα στὴν ἐφημερίδα. Ἄν τοὺς γνωρίζεις, θὰ τοὺς πῆς, χάρηκα πολύ.

Τὸ πολύ, πολύ νὰ τοὺς κάνης μιὰ ἐπίσκεψη.

Μόνον ἔξω στὰ κέντρα γυρίζουν οἱ ἄνθρωποι.

Ἐκεῖ ξοδεύουν τὰ λεπτά τους, χωρὶς νὰ βγάζουν μιλιὰ. Καὶ φεύγουν οἱ περισσότεροι στενοχωρημένοι. Μήπως

πᾶνε, ἐπειδὴ πρόκειται νὰ εὐχαριστηθοῦν; Ὅχι. Αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ. Κι' ὕστερα, μόνον οἱ νέοι καὶ οἱ μεσόκοποι ἔστω. Οἱ γέροι τίποτε δὲν βλέπουν. Αὐτοὶ κλεισμένοι στὸ σπίτι. Ἄχ, ἄχ! νὰ ζήσετε, σᾶς εὐχαριστῶ. Μοῦ φάνηκε, σὰν νὰ βρέθηκα στὴν Πατρίδα μου, κεῖ πέρα σ' ἕνα χωριουδάκι τῆς Μακεδονίας.

Μοῦ ἄρεσαν τὰ ἔθιμά σας. Καλοὶ μου ἄνθρωποι, δὲν θὰ σᾶς ξεχάσω. Τὴ μιὰ βραδυὰ ἤμουν στὴν ἐρημιά. Τὴν ἄλλη στὸ γλέντι σας. Εὐτυχησμένοι πού εἴσθε! Σᾶς χαιρετῶ».

Τὰ μάτια του σπινθηροβολοῦν γεμάτα εὐχαρίστηση. Κι' αὐτοὶ τοῦ λένε: «Ἐ, χωριάτικα πράγματα. Νὰ μᾶς συμπαθᾶς». Φεύγοντας, καθὼς ἔβλεπε ἐβλεπε παιδάκια ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ παίζουν, θυμήθηκε τὰ χρόνια ἐκεῖνα τὰ δικά του (ὅταν ἦταν σὰν κι' αὐτά). Ἀμέσως θυμήθηκε καὶ τὰ ἴδια τὰ παιδιά του κι' εἶπε μέσα του. Ἄς ἔχω τὴν ὑγεία μου κι' ἄς δουλεύω, ὅπου ἡ περίστασις μὲ περιμένει. Ἐκεῖ, πού νόμισα πὼς θὰ χαθῶ, βρῆκα φίλους. Νά ἡ οἰκογένεια τί κάνει. Καὶ τὸ γλέντι; Δικό της. Καὶ οἱ φροντίδες μας; Γι' αὐτὴν ὄλες. Καὶ σιγοψιθυρίζει ἄφωνος. «Σὰν μικρὴ βασιλοπούλα ἀκούραστα σὲ ὑπηρετοῦμε κι' ἐσὺ ἀλογάριστα μᾶς δίνεις πίκρες καὶ χαρές. Μὰ ὅσο βαρεῖς κι' ἂν εἶναι οἱ πίκρες, πάντα εἶναι ἐλαφρότερες ἀπ' τὴν ἐντύπωση πού ἔχομε, σὰν ξέρουμε πὼς πολλὰ δώσαμε, γιὰ νὰ ζήσουν ἄλλοι εὐτυχησμένοι. Κι' ὕστερα, πὼς νὰ μὴ θυσιαζώμαστε γιὰ σένα μιὰ καὶ γεμίζει ἔτσι ἡ καρδιά μας καὶ ξεχειλίζει ἀπὸ περηφάνεια ἢ χαρὰ;

Πὼς ἀλλοιῶς κι' ὄλη ἡ Γενηὰ μας προκόβει;

Πάνω σ' αὐτὴν τὴ θυσία καὶ χαρὰ!»

Φεύγει βιαστικός. . .

ΘΕΣΣΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ι Κ Ε Σ Ι Α

ΑΠ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

Αἴγλης πλημμύρα, Κύριε, ἡ Γῆ!
μὲ στόλισμά της τὴ ζωὴ, μὲ ἥλιο φωτοδότη
κι' ἄλλα θαυμάσια, πού μιὰ ματιὰ μας ἐξηγεῖ,
μέσ' στοὺς πλανῆτες, πὼς σὲ δῶρα Σου εἶναι πρώτη.
Κτίσματα ἐμεῖς καὶ πλάσματα δικά Σου
ἀπαύγασμα πνοῆς καὶ θεῖο Πνεύματός Σου,
σὲ γνώσεις πλήθη ἐγγύσματα κοντὰ Σου
κι' ὄμως, ἀτόμακροι τοῦ Ἁγίου θελήματός Σου! . . .
Καὶ παραδέρνομε ἔτσι μέσ' τὴ δίνη
ἀνήσυχοι τοῦ βίου μας διαβάτες,
καὶ σὰν πελάου ἀέναοι κωπηλάτες
λιμάνι ἀναζητῶντας μὲ γαλήνη.
Ἔω, πλάστη! τὴν ἀχλὺ καὶ σκοτοδίνη,
διώξε ἀπ' τὸ νοῦ τοῦ κάθε συνανθρώπου
καθάρια σκέψι ἄς λάμψη ἐκεῖ ὅπου
ἡ σύγχυσι μ' ἐχθρότη διευθύνει.
Τῶν θεῶν Σου ρημάτων τὸ λυχνάρι
τοῦ μίσους ἄς διαλύσῃ τὰ ἐρέβη
κι' ἐπάνω δῶ στὴ γῆ καθεὶς ἄς πάρει
μὲ σύνεσι τὸ δικηο πού γυρεῖ.
Τὸ Ὄνομά Σου ἀπ' ὄλους ἄς αἰνεῖται
καὶ τέλεια ἡ ζωὴ ἄς ὁμορφῆνῃ
κι' ἄς νοιώσουν πιά τοῦ κόσμου οἱ κυβερνηταὶ
πὼς δόξα τους: «ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη».

